

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre . . . 4 kor. **Egyes szám 20 fillér.**
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSZKY BERTALAN.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők.

Ismét beruházási kölcsön.

Alig egy esztendeje annak, hogy ujjongva adták tudtul a lapok, hogy megint nyolevan millió koronányi adósságot esínált a magyar állam. Nem az adósság miatt volt az általános öröm, hanem azért, mert mindenfelé beruházási kölcsönnek nevezték ezt az újabb adósságot. Ugy mondták, hogy ezen a pénzen, vagy legalább is annak nagy részén vasutakat, középületeket emelnek, folyamokat szabályoznak, mindenfelé közmunkát végeznek s a milliók a munkás, iparos, kereskedő kezébe vándorolnak.

Ezt mondták: s nagy hangulatot teremtettek az ugynevezett beruházási kölcsön iránt, amelyet az ország lelkesedő helyeslése közepette akadálytalanul bonyolítottak le a mindenható Rotschild csoporttal.

S mi lett? Semmi. A milliók nem kerültek ki a forgalomba. Kaptak belőlük a katonák, a hadi tengerészet, fizettek régi adósságokat, kamatokat, az az egyiket közmunka, amit véghez vittek, említést sem érdemel, mert azokat megcsinálták volna az ugynevezett beruházási kölcsön nélkül is.

Évek óta pang az ipar és a kereskedelem ebben az országban. Külső és belső okok egyaránt közreműködnek, hogy szárnyát szegjék Magyarországon mindennemű vállalkozási kedvnek. A fővárosban és a vidéken egyaránt hangzik a panasz mindenfelé. Némelyek a vámpolitikában keresik minden bajnak kutforrását, mások az Ausztriával való vámszövetséget kárhóztatják, vannak akik a gyárak konkurenciájában látják tengődésük okát s a hányféle a baj, annyiféle okot találnak a peszimizmusba merült ipari és kereskedői körök.

Ilyen körülmények között természetesen, hogy a leghatalmasabb faktortól, az államtól várják a fellendülésre irányuló akciót. A tizenkilencedik század történetében számos példa van rá, hogy a mikor a népség vagy ennek egy osztálya nem tudta a maga erejéből a létfontartás küzdelmét folytatni, erőteljesen és áldozatkészen nyult bele az állam a forrongó nyomorba s nagyszabású közmunkákkal igyekezett segíteni a bajon s a legtöbb esetben segített is. Mert ne higgye senki, hogy az ilyen nagy közmunkák csak pillanatnyilag segítenek a helyzeten. Új és állandó keresetek fejlődnek minden nagy

mű nyomában, föllendül a forgalom és százak, ezrek egzisztenciáját biztosítja, akik a nyomor idején a forrongó proletarizmushoz tartoztak.

Nálunk még ilyesmi nem történt. Közmunkákat nagyszabásuakat, Magyarországon még eddig nem végeztek abból a szempontból, hogy a népesség egy nélkülöző hányadának kenyeret és egzisztenciát nyujtsanak. A mi közmunkáink eddig hasznossági szempontból, vagy a tőke szolgálatában épültek.

Tavaly azonban szakítani látszottak az illetékes körök ezzel a felfogással és felvették a nagy beruházási kölcsönt.

Csalódtunk. Mindent csináltak azzal a pénzzel, csak be nem ruházták. Iparunk és kereskedelmünk pedig mindjobban romlik, züllik. A külső már, mint valami képes kirakat, még meg van valahogy, de ha bepillantást veszünk az üres, kifosztott boltba, elszorul a szívünk.

És most újabb beruházási kölcsönözésről szól a nóta. A Rotschild csoport ismét kedvezően van hangolva a vitéz és lovagias szittya nemzet iránt s jó kamattal mellett megint ad kölcsön egynéhány tíz millió forintot. S a kölcsönt ismét

HEVES ÉS VIDÉKE TÁRSADALMI

Késő bánat.

Irtta: CSERNUS GIZELLA.

Tehát azt ohajtja kedves bácsi, hogy elmondjam, hogyan mulattam a fürdőben? — kérdező a szép magas szőke leány nagybátyját ki látogatásukra érkezett. — Jó. Tehát menjünk ki a teraszra. Most igen kellemes őszi napok vannak, ha ezek a sárguló falombok minduntalan nem hullannak, azt hinném, hogy tavasz van.

Örvendek, hogy tavaszi hangulatban vagy — mondá a nagybátya, megcirógatva unokahugának hamvas szőke fejét. — Már ez is bizonyítja, hogy elégedetten tértél vissza.

S a szép leány kivezeté nagybátyját, a tágas, repkénynevel befutott verandán, helyet foglaltak a kis asztal körül: s pár pillanatig gondolkozni látszott, ujjai között morzsolgatva, egy-egy oda hullott repkény és falevelet, a melyeket a lanya őszi szellő könyörtelenül tépett le, átadva azokat az enyészetnek.

Emlézik reá kedves bácsi — kezdé hogy a mama egészségének helyre állítása végett, mentünk el pár hónapra. S én mennyire örültem az utazásnak! Mert én mindig örvendek, ha más és más vidéket ösmerhetek

meg, tehát most is annak örültem legjobban: az utazásnak. No meg annak is, hogy mégis csak kellemesebb lesz ott az árnyas fürdőben tölteni a nyarat, mint ezen a sikk rónán cigány barnára süttetni a bőrünket, a forró nyári napsugarak által.

S oda érve, azok a gyönyörű fenyves erdők bilineselltek le a figyelmemet. S míg a mama rendezgetett, nekem az első teendőm volt, megnézni egy kissé a környéket. S képzelje: egyedül indultam el! De az engem akkor, legkevésbé sem aggasztott. Nagyon jól mulattam a fákön ugrádozó kis mókusok pajzán játékaiban és azokon az érdekes költeményeken a melyeket egy-egy mohos sziklába vésvé fedeztem fel, s a melyek ilyen forma üdvös intéseket tartalmaztak:

„Gyógyulni ha jöttél, intelk,
Szíved nyugodalmát őrizd meg.
Ne nézz a szemekbe, úgy lehet,
Nyötrelem jut neked, üdv helyett.
Keröld azt a szempárt, amely kék,
Benn, a lidere esalfa lángja ég.
Ne tekints azokba, ha barnak,
Mert a barna szemek, mind esalfak
Igaz, szép a kék szem, s a barna,
Főztük talán hű is akadna.
Mégis inkább nézz fel az égre,
Vagy az erdő titkos mélyébe.
Élvezd a szép tájat s felüdülj
És ami fő — törbe nem kerülsz.”

Bravó! mondám magamban, ez igazán páratlan hely. Itt még az ember szívügyeiről is gondoskodik. Ezeket az intéseket,

igen tanácsos a fiatal uraknak az eszükbe vésní.

S ekként mulatva mindig tovább jutottam, végre egy magas hegyre értem, honnan remek kilátás nyílt, az alatt elterülő völgyekre és a távoli hegytetőkön dűledező várromokra. S miután a pár órai járkálás után fáradt voltam, leültem egy zöld mohapamagra, hallgatva a közeli vízesés morajját. Gondolataim visszazállottak a régi lovagkorra s (okosabb gondolat hiányán) azon törtem a fejemet, hogy vajjon kié lehetett hajdan ez vagy amaz a vár? Most sajnáltam már, hogy nem volt senki a közelemben a ki felvilágosítást adhatott volna, legalább elmulattatna, mert nem is tudok, olyan régi váromladékokat elképzelni, amelyhez valamely érdekes legenda ne fűződne, valamely vitéz váruról, vagy szépséges urasszonyokról.

Beh kár! hogy ezek a romok beszélni nem tudnak.

Középkori gondolataimból, egy igen prózai jelenség hozott vissza a jelenbe. Az a tudat: hogy igen éhes vagyok. Siettem tehát vissza indulni. Igen ám! de melyik úton? Avval a biztos tudattal jöttem tovább, tovább hogy azon az úton, amelyiken egyszer végig jövök, mindig vissza is tudok menni. Most azonban a mókusok és költemények elvonták a figyelmemet attól, hogy az utra is gondoljak s még az is hozzájárult, hogy több jól rendezett ut volt az erdők beisejébe s a sok közül nem tudtam kiválasztani az

a „beruházási“ jelzővel látják el.

Tehát ismét milliókkal fog szaporodni az állam adósága, s mi ismét nem vagyunk tisztában azzal, hogy milyen célból veszik fel. Az, hogy beruházási kölcsönnek nevezik, az nem jelent semmit. Volt alkalmunk meggyőződni e cím tartalmatlan voltáról. De mert égető szükség van már arra, hogy az állam közvetlenül és nagy mértékben támogassa pangó iparunkat és kereskedelmünket, mert egyelőre csak ebben látjuk a legközelebbi mentő eszközt, megnyugszunk ebben a kölcsönben is, ha valóban a hirdetett célokra fog fordíthatni.

Itt a tizenkettedik órája annak, hogy valami történjék s kiköntszen bennünket az anyagi fejlődés mocsara s útjából. Ezt a gazdasági válságot meg kell oldani végre, mert ha nem, első sorban a segítségre hivatott állam fogja megszínyneni az adóalapok összehúzódása következtében.

Közmunkák kellenek, ez adhatja csak meg az első lökést kereskedelmünk és iparunk fellendüléséhez. Ezen kívül egyelőre nem ismernek más módus vivendit sem a kis emberek, sem a közigazdászok.

Nem hisszük, hogy a kormány mást ismerne. Ott is kell, hogy a hosszantartó pangás tanulmányozása csak eredményre vezethetett: munkát kell adni a népnek!

Ezt a célt kell szolgálni az új beruházási kölcsönnek s jogosan várhatja el a közönség az ország minden faktorától, hogy így fogja fel a helyzetet.

És ha ezeket az újabb milliókat is holt befektetésre költik, ha odafent nem talál meghallgatásra százazrek jogos panasza, jogos kívánsága, ám videant consules!

A mesterségesen szaporított proletárizmus, ha el fogja árasztani ezt az országot, késő lesz majd akkor a bajok orvoslásához fogni, mert nem vagy igen kevés eredménye lesz.

A mi sajtónk.

Nagyon nehéz volna ugyan megmondani, minő alapon, minő jogon, — de tény, hogy a vidéki sajtótól sokkal többet követel a közönség mint a fővárositól. Határozottan elvárja, megköveteli az olvasó, hogy a vidéki újság szája ize szerint legyen írva, szerkesztve. És pedig az már régi és elvitathatlan igazság, hogy minden embernek a gusztusát eltalálni lehetetlen. A vidéki sajtónak roppant nehéz, majdnem lehetetlenség.

Valóban komoly, feladatának s határozottan irodalmi színvonalon álló lap támogatásában csak nagyon kevesen fejtenek ki buzgalmat. Jobban tennék kezdő íróink, ha oly lap támogatására vállalkoznának, hol nőhetnének, fejlődhetnének, izmosodnának, a hol a fejlődéssel járó hibákat, félzségeket nem néznék el nekik, hanem nyesegetnék a kinövéseket, a fattyuhajtásokat. És így teljesen kifejlődnének, bátran megis maradhatnának tehetségökkel a vidéki sajtó mellett.

A vidéki lapnak a maga körében éppen úgy meg van a fontossága és hatása mint a fővárosiaknak. Nagyon tévesen és elfogultan ítélnek és gondolkoznak azok, kik a fővárosi sajtót respektálják, kizárólag míg a vidéki sajtót a nagyképszerűségű kiesínylés éretlen gúnyjával illetik nem egyszer.

Talán ez a körülmény okozta, hogy tollforgató embereink a vidéken lakó írói tehetségek még a támogatásra valóban érdemes minden tekintetben komoly irányu s határozottan irodalmi színvonalon álló lapokat sem keresik fel dolgozataikkal.

Ha valamely kérdést a lap fölszínére is vet, figyelmen kívül marad az; nem szólunk hozzá még azok sem, a kik hozzá szólásra hivatva volnának.

A vidéki sajtót, őszinte komoly törekvésekben igen mostohán támogatják minden részről. Hatóságok, egyesületek, testületek; egyesek csak félvállról veszik, csak amolyan megszenvedett, megtürt, vegetálásra szánt dolognak tekintik a sajtó egy-egy organumát és nem nyul se innen, se onnan támogató, sögítő kéz feléje.

Ily körülmények között azután nagyon megnehezül a vidéki sajtó helyzete.

Vannak egy némelyek hol hatóságok,

egyesületek, testületek, egyesek ugyszólván versenyeznek a sajtó támogatásában; szívesen, készséggel szolgáltatják kezébe az anyagot, az adatokat, hogy a közügy érdekében felhasználhassa. Legtöbb helyen azonban még csak követelik, hogy a sajtónak mindenről tudomása legyen; de támogatásról szó sincs.

H I R E K.

Előfizetési felhívás. Azon tisztelt előfizetők kiknek negyed évi előfizetése folyó hó 20-án lejár kéretnek előfizetésüket megújítani, hogy a lap szétküldése fenakadást ne szenvedjen tisztelettel!

a kiadóhivatal.

— **A földmivelő ifjuságunk bálja.** Még a vadföldnek is megvan a maga virága, ha tén nemis oly különös alakú, ha nemis oly szingazdag, mint a kerté. Él, virágozik magot hoz, a szél elszórja és jövőben száporábban nő. Nem ápolja senki csak az Isten, meg a természet, s ezért életképes. A maga egyszerűségében főséges, hódító. Ilyen kis virágban, mondjuk inkább esőkorban gyönyörködhetek azok, kik t. h. hó 3-án este a városház nagytermében a földmivelő ifjuság bálján megjelentek. Az egyszerű és szerény mulatság, mintaképe volt ez, hol gyönyörködhetünk az alakokban, de legtöbben a mulatság jelentőségében. Nem akarunk ez utóbbiról sokat írni, csak annyit sugunk megolvadó közönségünknek, hogy a tiszta jövődelem, amint halljuk, egy „Gazdakör“ felállítására fordítatik. Dícséret, tiszteség illeti meg a kezdeményezőket; rendezők, névszerint: Kovács Gusztáv, Orosz József, Ficsór Ferenc, ifj. Nagy Lajos, Körtvélyesi József, Gulyás Sándor földmivelő gazdákat, hogy önmaguktól ily nemes cél érdekében oly sikerült s egyszerű jövedelmező mulatságot tudtak rendezni. A mint halljuk, lesz még folytatása is. Szóval haladunk s talán meglesz a Gazdakörünk. Adja Isten, hogy ez az egyszerű virág, termést is hozzon és a szomszédban is terjedjen. Kertész kell a vadvirágnak és nemes lesz belőle, hisszük, hogy ury kezek is ápolni fogják, s lesz nemes virágunk, melylyel a gondozói majdan büszkélkedhetnek. Sok volna elszámolni, hogy kik voltak jelen, inkább csak megemlítjük a felülfizetőket: Brukner Ödön 3 kor. Hevesi János 2 kor. Puchlin Kázmér 1 kor. Orosz István 1 kor. Szanyi Lajos 1 kor. Véték Sándor 1 kor. Berényi János 50 fill. A felülfizetők fogadják ezúttal is köszönetünket. A mulatság tiszta fővedelme 64 korona 70 fillér.

igazit. De azért a fürdő irányát gondolva; hol van. Arra indultam.

S mentem én annyi ideig, hogy már magam is soknak találtam és mindig járatanabb helyre jutottam. Utoljára mindenféle borzalmas képeket kezdettem alkotni vaddisznókról, medvékről. Végre újra vissza akartam térni, arra a hegytetőre, a honnan elindultam. De mintha a rosszlelemek üztek volna velem gonosz tréfát, háromszor is ugyanazon helyre jutottam vissza.

S amint újra más utat választva sietek tovább egyszer csak hirtelen elkezdnek reccgni-ropogni a galyak. S én a medvékkel való találkozás gondolatainak hatása alatt lévén — majdnem össze roskadtam a rémülettől. S képzelje! mitől ijedtem meg oly halálosan. Egy hatalmas erdei sas röpült föl a fejem fölött: óriási szárnyaival tördelve a fagalyakat. Amint pár lépést haladok, újra reccgés-ropogás töré meg a nagy esendet; s egy másik sas szállott ki a fészkből.

Most már — hogy a képzelődéseimhez, az ijedség is hozzájárult — igazán üldözött vadként siettem a sasok birodalmából.

Most gondoltam, hogy jobb lett volna, ha a középkor lovagjai helyett, azon jár az eszem, hogy jól megjegyezzem az utat!

Most persze nem vezérel engem innen ki, sem az egyik, sem a másik lovagnak a szelleme. De az a gondolat bántott legjobban; hogy szegény mama is, milyen borzasztó nyugtalan lehet azóta.

S már-már kétségbe estem, ott a nagy esendben midőn a véletlen szerenese, arra hozott néhány munkást, kik a közelben levő vas-hámorba mentek, s ők megmutatták a helyes utat. S nemsokára, egy magaslattól letekintve, ott láttam alant, a fürdő épületeket.

Mondhatom, hogy még úgy nem örült, ennek a jürdő látásának senki, mint én most. Csak úgy röpültem vissza! S szerencsémre, éppen a tizenkét órai harangszóra jutottam oda. Az én kedves mamám, még mindig annyira elvult foglalva, a pakkolgással, rendezgetéssel, hogy fel sem tűnt neki a távollétem; azt hitte ott vagyok a közelben. Fogalma sem volt róla, hogy míg Ő itt a saját izlése, kényelme szerint alakítja a szobát, az alatt az idő alatt, én milyen halálos rémületet állottam ki.

S miután ilyen szeremesen tustestem ezen a kis kalandon, jónak láttam, elhallgatni. Hanem többé nem is mentem egyedül egy lépést sem.

Ezt a kis epizódot eltekintve, igen jól

éreztem magam. Ott voltunk minden koncertben, kiránduláson s ki győző azt elmondani! Hanem az jobban fogja érdekelni a bácsit; hogy egy tapasztalattal gazdagabban tértem haza, avval t. i. hogy mégsem olyan üdvös dolog az a fürdőzés, mint állítani szokták. Elmondom, hogy miért. — Látja kedves bácsi, azt mondják a doktorok; hogy a fürdő gyógyít! Pedig az nem csak gyógyít, hanem betegít is, magamról tapasztalom . . . Vagy talán nem is a fürdő, . . . Hanem magam vagyok a hibás? Igaz, hogy a bácsi is mindig azt mondja rólam; „hogy kis szeles, felületes gondolkozású, leány vagyok.“ Most már magam is elismerem; hogy rendszeren eső után veszek köpönyeget, mert ott voltak előttem, azok a fentebb jelzett böles intések, a melyeket én a fiatal urak figyelmébe ajánlottam, de az nem jutott eszembe, hogy még a hölgyekre nézve is, üdvös dolog lenne emlékükbé vésni.

És ezért a hanyagságomért utól is ért a nemezis, mert igaz ugyan, hogy én elolvastam ezeket, de gondoltam, — hogy ez nem vonatkozik reám is. És mi lett a következménye? Az, hogy — érzem — örökös rabja lettem két kőkény szemnek.

— **A „Hevesi korcsolyázó Egylet“** e hó 17-én d. e. 10 órakor a városháza termében közgyűlést tart, melyre a t. cz. közönséget meghívja. Tárgy: 1., A pénztárnok jelentése az Egylet vagyoni állásáról s a számadás megvizsgálása s a fölmentvény megadása. 2., A tisztikar lemondása és új tisztviselők választása. 3., A hátralék iránt intézkedés. 4., Indítványok. Heves, 1901. nov. 10. Maczki Emil, elnök.

— **Dobó-szobor** javára következők adakoztak: Weisz Sándor, Czingell László és Hevesy János 1—1 koronát; összesen begyűlt 3 korona.

— **Helyreigazítás.** Lapunk előző számában Kaszab Géza munkatársunk által hirdetett munkának az ára nem egy, hanem két korona.

— **Szerelem halottja.** Horváth Józsefné, kiskörei lakos, e hó 5-én, szerelmi bánatában felakasztotta magát.

— **Nagy áldás.** A szatmári püspökséghez tartozó dinnyesháti pusztán tartott hajtvadászatán 800 nyúl esett el a vadászok fogyerétől.

— **Követésreméltó példa.** Ferenc János Hevesvármegyei útkaparo, ismerve a krakóiak szegénységét, hogy iskolabárára gyerekeiket a legszükségesebb tanszerekkel sem bírják a szülők ellátni — nagy meglepetésemre két csomaggal állított be hozzám, melyben palatáblák és irkák rejtőztek. Azon kérelemmel fordult hozzám, hogy azokat a szegényebb sorsu gyermekek között osszam ki. Örömmel vettem el a csomagot és most örömmel mondok neki, köszönetét e lapok útján. Bárha, sok ily derék embere akadna a krakói iskolának akkor nagyobb eredményt lehetne elérni. Heves, 1901. nov. 8. Nagy Gyula tanító.

— **Az „Egri Tanítók Háza“** intéző bizottsága e hó 8-án tartá, Egerben, első, alakuló közgyűlést. Elnöknek megválasztatott ngs. ft. Katinszky Gyula kanonok; alelnöknek: Kalovits Alajos; jegyzőnek: Róvó Lajos; pénztárnoknak: Bíró József egri tanítók. Választmányi tagok sorába 8 egri és 8 vidéki tanító választott be s ezek közt e lapok társ-szerkesztője is. A tisztikar és a választmányi tagok megválasztása után megbízottat a választmány hogy egy tervezetet dolgozzék ki, mely felölelje mindazt, ami a tanítók háza mikénti felállítására vonatkozik. S ha e terv elfogadható lesz, akkor a most elyben eljogadott felállítását szeptember hóban megvalósítja. Reményünk lehet tehát, hogy a jövő iskolai évben a tanítók gyermekei az internátusban lesznek elhelyezve. Sok eszmésere folyt még e tárgyban, de ezek részint még koraiak részint igen terjedelmesek s így nem referálhatunk róla.

— **Iparosok, szállítók figyelmébe.** A miskolci kereskedelmi és iparkamara figyelmezteti az érdekelteket, hogy az államvasutak ezental azon leltári tárgyakat, melyek évi beszerzési értéke 600 koronát meg nem halad, jövő évi április 1-től ne a központban, hanem az üzletvezetőség által, tehát vagy a központban, vagy a vonal mentén, szóval a vidéken szerzettessenek be. Azon tárgyak melyek ezental az üzletvezetőségek által szerzetetnek be a következők: fűrész álványok, festékbögrék, festékedények, olajedények, kenőcskannák, szegládák, bontórudak fából, parázsserpenyők, faragószékek kemény fából, különféle sziták, vasalt kőtaligák akácfából, vakolatteknők jegenye fenyő fából, kőszőrülő vályuk fából, oltó veder vasbádogból, könyváltványok, különféle asztalok, szörmebotosok, utazóbundák, fa esészek, különféle esőbrók, dézsák, vízkádak tölgyfából, olajoskannák, kefék, vesszőkosarak, ládák, bádognévtékek, bádogpalackok fa és szénhordó puttonok, éjjeli szekrények és mosdó szekrények, bádog szelencék, bádogszéntartók és tölések.

— **A bőr értékesítése** lényegesen korlátoztatik az által, hogy a gazdák nem az állatok szarván vagy állkapeán égetik be a bélyeget, hanem az állat más részén, a mi a bőrt rontja. De szenved a bőr érté-

kesítése akkor is, ha a mészáros iparosok a bőr lefejtésénél arra kellő gondot nem fordítanak. A miskolci Kereskedelmi és Iparkamara kéri tehát a mészáros iparosokat, hogy a bőrök gondos lefejtésére ügyeljenek, s a segéd személyzetet erre utasítsák.

— **Fűszeresek a hetivásárokon.** A miskolci Kereskedelmi és Iparkamara közli az érdekelteket, hogy a Kereskedelmi miniszter ur egy leiratában kimondotta, miszerint a fűszer és gyarmatáru kereskedőkre nézve az országos vásárokon való megjelenést illetőleg korlátozás nem tehető. Hetivásárokon azonban, mivel a gyarmat és fűszeráru szorosabb értelemben élelmi szereknek nem tekinthetők, esakis iparigazolványval bíró helybeliek jelenhetnek meg. Amennyiben élvezhetlen cikkeket árusítanak, ezek ellenében egészségügyi szempontból is kell el járni.

— **Próbálja szerencsáját** a Steiner Péter óra és ékszer üzletében minden vevő egy sorsjegyet kap, mely 50 sorsjegy közül egy kihúzott számra Dragony András pélyi lakos egy fali órát nyert és lapunk útján is elismeri.

— **Faanyag szállítása.** A miskolci m. á. v. üzletvezetőség pályázatot hirdet különböző pályafentartási faanyagokra Pályázatok november 29-én déli 12 óráig adandók be az üzletvezetőséghez, amire a miskolci Kereskedelmi és Iparkamara az érdekelteket figyelmezteti.

— **Hemopatia (Vérgyógyítás.)** E helyen már több ízben lett ezen új gyógymódra utalva, mely valóban kiválóan értékes, mondhatni ma a legbiztosabb és legjobb gyógymód. Nincs az a gyógyfürdő, nem létezik az a gyógykezelés mely oly tökéletes és tartós gyógyulásokat képes volna produkálni, mint ezen egyszerű, kellemes és semmi mulasztással egybekötött újgyógy-mód. Ezen új gyógymód nagy képzettségű és geniális feltalálója Dr. Kovács J. fővárosi orvos, kinek Budapest V., Váci-körút 18. sz. alatt egy e célnak szolgáló rendelő-intézet van, hol naponta betegeket fogad. Tízennégy évi tapasztalat mutatta, hogy az őszi kurák a legszebb sikerrel alkalmaztatnak köszvény asthma, szív-, tüdő-, gyomor- és bélbajoknál, idegbetegségeknek — különösen neurasthenia, hysteria, agybántalmaknál — és makacs bőrbajoknál. Ezen betegségekben szenvedők el ne mulasszák e hírneves szakutdóshoz segítségért fordulni, a ki levélbeli megkeresésre szívesen válaszol és betegeket meghívásra a vidéken is meglátogat.

Szerkesztői üzenetek.

K. G. Budapest. Olyan volt az a „parázna vágy“ esimes és hangulatos versén, mint a szép arcón a szeplő. Levettém tehát róla, hogy szeplőtelen legyen. Ne vegye tehát tölem zokon e kis korokturát: hiszen én meg 10 éve működöm az irodalom terén és tanulmányozom az irodalom körébe vágó dolgokat.

Forbát Budapest. Egy kis korokturával jönni fog. Kénytelen vagyok ezt tenni 1) mert a vakok intézetében már csak olyanokat visznek, kik nem látják többé a napvilágot. 2) A lánytól nagy gyöngédtelenség az, hogy szerencsétlenségében résztvevő van a fiu iránt; szerencsésében — résztvevő fordult el tőle — nincs egy vigasztaló szava. Ez tehát módosítani kell, nekogy a kedves lánytól az olvasó is megvetéssel forduljon el.

V. L. Budapest. Cikkeit megkaptuk. Beváltak. Az ígért társadalmi és esztétikai cikkeket várjuk. Kondy Gy. Heves. Igért vezércikke hó! késik az éji homályban.

CSARNOK.

Kvittek vagyunk.

Irta: VARJAS LIPÓT.

Ne bántsi! Ne kinozz! Fáj, nagyon fáj! Anyám se bántott, mikor kis lány voltam, bármí roszat tettem is. Bevallok, megmondok mindent. Igen, beszélék már, csak ne bántsi. Igaz, mi abban a levélben van, igaz, de engedj szóhoz jutni. Tudom azt is ki írta. Császár Imre . . . megmondom miért. Szendreyék jourján történt. Té magad mutattad be őt, meg Oroszi Bélát. Azt

mondtdad jó barátaid. Verje meg az Isten az ilyen jó barátokat. — Kérlek, könyörgöm, hallgass meg előbb, aztán ítélj. Mindkét barátod pár látogatás után szerelmével ostromolt. Azt hitték, olyan vagyok, mint a többi . . . olyan, olyan vagyok már én is.

Nem vettéd észre gyakori látogatásait. Barátid az előtt alig, alig látogattak meg, e kettő pedig minden alkalmat megragadott, hogy velem találkozhassék.

. . . Igen emlékszem már. Bevásárlani voltam. A kúrton hozzám esatlakozott Császár. Megengedtem, hogy elkísérjen. Oh bárcsak ne engedtem volna meg bárcsak szoltam volna neked. A nő első kötelessége: a bizalom férje iránt. Nem szoltam irántad való kiméleltől. Nem akartam zavarni nyugalmadat. De a férjnek is kötelessége uram, bizalommal lenni neje iránt . . . Ne szóljon uram! Nem térek el a tárgytól. Összefüggésben van vétkem önnel.

Császár beszélgetés közben ismét rátért örült szerelmére. Annyira vitte már, hogy ott akartam hagyni. Mikor észrevette, hogy kezd kellemetlen lenni, így szolt:

— Asszonyom, kegyvednek eszményképe a férje. Nos tehát, ha ön szakít magának egyszer egy órai időt, én mutatok önnek olyant, mi ezen eszményképét tönkre teszi.

Megijedtem, de hitem oly erős volt uram, önben, le akartam álcázni Császárt; valami olyant vártam tőle amiért elutasíthatom örökre. A gyanu homálya már megvolt, biztosat akartam tudni, hogy férjem a régi tisztaságában álljon előttem. Engedtem az áruló kérésének s elmentem egyszer, mikor te hivatalodban voltál. Egy külváros piszkos utcájába vezetett s ott bementünk egy rozzant bérház udvarára. Az udvaron egy esomó gyermek játszott. Császár odament közbük, kiválasztott egyet s odahozta hozzám.

— Asszonyom ez férje gyermeke. Ha nem hiszi várja meg az anyját, künn lesz valahol, mert nem látom szobájában. —

Hallja uram! „Ez férje gyermeke“ — ezen pár szó szívemig nyilallott. Ép jött az anyja. Utána mentem a lakásba, Császárt künn hagytam, hadd mulasson uram az ön gyermekével, ha oly jó barátja.

— Kie a gyermek? — Kérdeztem tőle, mikor magunk voltunk a szegényes de tiszta szobában.

— Az enyém — válaszolá.

— De ki az atyja? —

A nő elpirult, lesüté szemét s nem szolt. — Ki az atyja? — ismétlém — jogom van kérdezni. Azon ur ott azt mondja, hogy az ön gyermekének atyja az én uram. Asszonyom! minden szentekre kérem, könyörüljön rajtam, cáfolja meg azon embert, szánjon meg engemet. Ha kell, térdelve kérem, hisz kegyed is nő, sőt anya, tudja, mit érzek, midőn túrnöm kell, hogy férjemet vádolják. —

Le akartam térdelni uram azon nő előtt az ön becsületéért.

— Nem asszonyom — válaszolá — bármint kér is, azon gyermek apját nem nevezem meg; mert szeretem még most is, szeretem úgy, mint akkor, midőn először vallott szerelmet, szeretem akkor is, ha százszor vétkezett, ha elhagyott, ha más nőt vezetett is oltárhoz; s ha visszatérne hozzám megalázva, ha elzüllve, keblében égő fájdalommal, letörtenem a könnyeit, esőkjaimmal lemosnám a piszkot róla, ha nyomorék lenne, dolgoznék érte kétszeres erővel, mert még most is szeretem . . . mert ő gyermekem atyja. S ha ön lenne asszonyom véletlenül neje azon név viselőjének, ha ön lenne az s a kit most boldogit, százszor inkább nem mondanám meg, mert nem akarom, hogy számon kérje tőle vétékét, hogy feldulja talán feltalált boldogságát. Ha ő elfeledeti, elhagyott is, minden nap imádkozom érte, s ha enyémét a vétkes nőt nem hallgatja meg az Úr, meghallgatja az ártatlan fiút, ki szintén minden nap elmondja: „Ovd meg uram, Istenkém a papát minden bajtól s add meg a mi mindennapi kenyérünket.“ —

— Hallja uram, a gyermek, az ön gyermeke, imádkozik apja bünéért. —

Láttam, hogy az anyával nem megyek

sem mire. Hirtelen egy gondolat villant meg agyamban. Az anya, ha imádkozni tanítja gyermekét atyjáért, bizonyára megmondta már neki nevét. Vagy talán tudja a gyermek saját nevét? Okos kis öt éves fiúcska volt, szőke göndör főtökkel. Köszönés nélkül siettem ki a szobából, s egyenesen a gyermek felé tartottam, kit a jó barát már ott hagyott s kiment a ház elé.

— Mi a neved fiacskám?

Mielőtt az anya, ki észrevette szándékomat, megakadályozhatta volna, bátran kimondta:

— Fővesi Lacika. —

— Uram! az anya nemcsak atyja vezetéknévére tanította meg gyermekét, hanem keresztnévvel is felruházta.

... Hogy, hogyan kerültem haza, arra már nem emlékszem. Itthon azután volt időm rendezni gondolataim s terveket követszolni a bosszura, mert meg akartam bosszuszulni uram — nem magamat, hogy ily körülmények között vett nőül, anélkül, hogy ezt bevallotta volna nékem, hanem azon nőért kit ön oly rutul elhagyott, ki még most is szereti önt; azt akartam, hogy teljesüljön vágya, hogy megalázza, összetörve; csalódva, nála találjon vigasztalást. Ezt akartam uram ez volt az én bosszum. Ha azon jó barát, kinék e szivességeért kiadtam az utat, nem írja önnek, hogy felesége megcsalja, bizonyára jobban életem céloamat. Így is jó... Bünt bűnért, gondolám s elfogadtam — nem a jó barátot, hanem a másikat. Ön megcsalta, elhagyta azon nőt, én megcsaltam s elhagyom önt... Akar bántani uram? Úthet, kizozhat, megérdemlem, vétkeztem, de azért csak kvittek vagyunk. —

A férfi pedig összetörve dült le az asztalra s siratta az elvesztett vétkes asszonyt. Vajjon melyiket?

SZŐLŐOLTVÁNYOK

szokványminőségben. A legkiválóbb 42 bor- és csemegefajokban fajtisztán, teljes jótállással.

ÉLŐKERITÉS.

Gleditschia esemeték és magvak. **Uradalmaknak, községeknek három évi törlesztésre is adatik.**

Oriás tövisű, igen gyorsan fejlődő sövénynövény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt rendkívül esékely kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat, még az apró nyulak sem hatolhatnak át. **Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékelik.** Ezer esemete elég 200 méterre. Ara 6 frt.

DIÓCSEMETÉK.

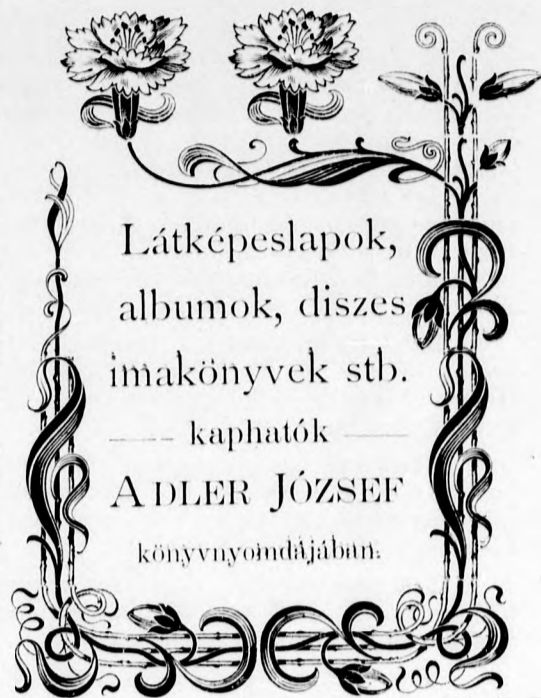
Oriási jövedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyésztése számos gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Színes fénynyomatu főárjegyzék **ingyen és bérmentve** küldetik minden rendelési kötelezettség nélkül. **Az árjegyzésen** kívül még egy olyan könyvet kap ezzel, ki azt címére ingyen és bérmentve küldetni kéri, mely ninesen az a ház, vagy család a hol annak tartalmát haszonra ne fordítanak, városon, falun, puszán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is igen érdekében áll, kik **rendelni semmit nem akarnak** mert benne számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek. Cim:

„Ermelléki első szőlőoltványtelep“ Nagy Gábor, Nagy-Kágya u. p. Székelyhid. 4-20

A valódi pemetefü-cukorka kék papirdobozokban kapható sminden dobozon a készítő Rethy Béla aláírása olvasható. Eltérő készítmények mint hamistványok visszautasítandók.

Látképeslapok, albumok, diszes imakönyvek stb.

— kaphatók —

ADLER JÓZSEF

könyvnyomdájában.

— HIRDETÉSEK —
felvételnek

A KIADÓHIVATALBAN.

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI AJÁNDÉKNAK legalkalmasabb diszkötésű imakönyv, díszdoboz levélpapír névvel, látogató jegy és emlékalbumok.

A MÉHNER és RÓZSA KÁLMÁN-féle naptárak, továbbá hetielőjegyzési és fali naptárak kaphatók

ADLER JÓZSEF

papirkereskedésében, könyvnyomdájában és könyvkötészetében HEVESEN.

Van szereném tisztelettel értesíteni, hogy **asztalos** **üzlettem** mellett a mai kor igényeinek megfelelő

Disztemetkező intézetet

rendeztem be, mi által a n. é. közönséget véltem szükség esetén a sok utánjárástól megkímélni.

Raktáron tartok nagy választékban **ércz- és fakoporsókat, bársonnyal átfonó fenyő- és tölgyfa koporsót, valamint sirköveket.**

Szemfedél, sirkoszorúk és szallagok

felirattal, remek kivitelben olesó árban kaphatók.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek. — Hulla szállítást elvállalok.

Tisztelettel:

PÁSZTY GYULA
HEVESEN.